

“Tämä ei ole viisasta.” Juhanin äänen kireyden kanssa kykeni kilpailemaan ainoastaan hänen ilmeensä periksiantamattomuus. Juhani oli ilmaissut uskonsa Mikaelin suunnitelman typeryydestä aamusta lähtien kun hän oli kertonut sen Juhaniille. “Tämä voi olla meidän ainoa mahdollisuutemme saada se murhaaja kiinni.” Mikael huomautti samalla kun latasi pistoolinsa. “Mistä tiedät ettei hän vain tapa sinua tai ota panttivangiksi?” “Jos hänen aikomuksensa olisi tappaa minut hän olisi jo tehnyt sen.” Mikael pyrki kuulostamaan varmemmalta kuin mitä oikeasti oli. Juhani käänsi katseensa takaisin tiehen. He ajoivat kohti Vaskia lumisen metsän ympäröimänä. Katuvalot valaisivat koko saaren läpi kulkevan tien päästä päähän luoden viivan keskelle pimeyttä. “Eikö hän sanonut häipyvänsä jos tulet aseistautuneena?” Juhani kysyi samalla kun Mikael työnsi pistoolinsa takin piilottamaan koteloon. “Jos hän tulee tarpeeksi lähelle tarkistaakseen onko minulla aseita hän tulee niin lähelle että voin pidättää hänet.” Mikael totesi jännittyneenä. Viime kerralla Väinö oli yllättänyt hänet mutta nyt hän olisi valmis. Mikael oli kätkenyt veitsen lahkeen alle varmuuden vuoksi. He jatkoivat matkaa kunnes taloja alkoi näkyä yhä enemmän ja enemmän. Juhani pysäytti auton suuren omakotitalon taakse ja he molemmat astuivat ulos. “Jää piiloon parkkipaikkaa lähellä olevien talojen taakse. Tule apuun vasta jos kuulet tai näet että olen pulassa. Pyrin saamaan hänet ulos jotta voimme pidättää hänet tai teen sen sisällä kahvilassa.” Mikael kertasi suunnitelmaa. “Jos minut tapetaan seuraa häntä. Jos hän lähtee pakoon autolla poliisit pysäyttävät hänet.” Juhani nyökkäsi. Hän hymyili vaisusti ja tarjosi sitten kättään sanoen. “Toivottavasti voimme säästää poliisien aikaa. Sillä en tiedä jaksanko minäkään jahdata häntä ympäri metsiä pelkästään sinun takiasi.” Mikael naurahti tarttuen Juhanin käteen. “Onnea matkaan ja pidä huoli että kävelet siitä kahvilasta elossa.” Juhani sanoi kätellessään Mikaelia. Sitten Juhani lähti kävelemään pitkin talon luota lähtevää tietä samalla kun Mikael istui takaisin autoon ja lähti ajamaan kohti parkkipaikkaa. Mikael parkkeerasi autonsa talojen ympäröimälle ja lähes tyhjälle parkkipaikalle. Hän istui hetken paikoillaan ja hengitti syvään, pyrkien rauhoittamaan itsensä. Mikael astui ulos autosta ja lähti kävelemään kohti kahvilaa. Kahvila oli noin viidentoista metrin päässä parkkipaikan edessä ja sen takana näkyi jäinen Pohjanlahti. Mikael käveli terassin läpi pääovelle ja astui sisälle kahvilaan. Kahvilan oikeassa reunassa oli tiski, jonka takana seisoi pitkä tummahiuksinen mies. Mies käänsi päätään katsoen suoraan häneen. Tämän hiukset olivat rasvaiset ja hänen liian ison nenänsä alla oli parran ympäröimä suu. Mikaelista tuntui ettei mies sopinut siihen paikkaan ja hän puristi kätensä hermostuneena nyrkkiin. “Mitä saisi olla?” Mies kysyi matalalla hieman tyyllä äänellä. Mikael vilkaisi nopeasti tiskin taakse liitutaululle kirjoitettua hinnastoa ja kaivoi sitten lompakkonsa esiin. “Espresso. Ei muuta.” Mikael sanoi ja ojensi miehelle kolme euron kolikkoa. Mies otti rahat häneltä ja ilmoitti sitten: “Tuon kahvin pöytään.” Mikael työnsi lompakkonsa takaisin taskuunsa ja kääntyi pois päin tiskistä. Kahvila oli iso ja Mikael uskoi sen olleen ainakin joskus hyvin suosittu. Pöytiä ja tuoleja oli aseteltu ympäri huonetta ja hänellä kesti hetki löytää katsellaan kahvilan perällä istuva Väinö. Mikael lähti kävelemään kohti Väinöä, joka oli jo huomannut hänet ja kohotti höyryävää mukiaan Mikaelin kävellessä lähemmäksi. Väinö oli valinnut pöydän, jonka molemmilla puolilla oli punaiset pehmustetut tuolit. Mikael käveli Väinön luokse ja jäi seisomaan pöydän viereen. “Päätit siis tulla.” Väinö sanoi rauhallisella ja ystävällisellä äänellä ja viittasi sitten vastapäätään olevaan tuoliin. “Istu ole hyvä.” Mikael ei liikkunut vaan seisoi paikoillaan katsoen Väinöä hämmästyneenä. Väinöllä oli päällään sama musta takki kuin hautausmaalla ja hän nojasi rennosti taaksepäin näyttämättä minkäänlaista jännittyneisyyttä. “Mitä odotat, ruumiintarkastustako. Vaikka sinulla olisi mukana pistooli et saisi sitä esiin tarpeeksi nopeasti.” Väinö sanoi hymyillen kuin olisi äsken kehunut hänen takkia. Mikael istuutui Väinöä vastapäätä irrottamatta katsettaan hänestä.

“Toivottavasti sinua ei haittaa että tilasin jo itselleni juotavaa.” Väinö sanoi ottaen kulauksen kaakaostaan. “Ulkona on kylmä enkä tiennyt saapuisitko paikalle.” “Eikö ole vaarallista tulla näin yleiseen paikkaan. Kuka tietää kuinka monta miestä on Hailuodon murhaajan perässä.” Mikael sanoi tarkkaillen Väinöä. Väinö ei hievahtanutkaan, hänen hymynsä ei hyytynyt eikä hänen ilmeensä muuttunut mutta Mikael näki siitä huolimatta jotain. Hän näki Väinön silmissä pilkahtaneen raivon joka katosi yhtä nopeasti kuin saapui. “Sinä sen varmaan tiedät. Olethan sentään yksi niistä jotka ovat perässäni. Sinä ja parisi jäljititte minut hautausmaalle ja estitte minua hyvästelemästä ystäväni.” Väinö puhui edelleen rauhallisesti ja korottamatta ääntään mutta hänen aiempi ystävällinen sävynsä valui pois hänen puheestaan. “Minä uskon tämän olevan turvallisen paikka jossa voin olla. Rikollisia ei useimmin etsitä kahviloista. Sinä ja ystäväsi ovat ainoat jotka tietävät miltä näytän joten te olette ainoa uhka minulle.” Mikael oli vähällä tavoitella asettaan sillä hetkellä kun sanat olivat päässeet Väinön suusta mutta sen sijaan laski kätensä takaisin pöydälle. “Me emme olisi uhka sinulle ellet olisi murhannut Olavia.” Mikael vastasi vihaisena. “Se ei ollut murha, se oli oikeutta. Minä tapoin hänet kostoksi. Se paskiainen ansaitsi enemmän luoteja kuin mitä minulla oli lippaassani.” Väinö totesi vihaisen kuuloisena. Mikael hämmästyí ja nojautui taaksepäin tuolissaan. “Mitä tarkoitat kostoksi?” Hän kysyi. Väinö huokaisi ja oli sitten hetken hiljaa katsoen jonnekin Mikaelin olan yli ennen kuin vastasi. “Olavi ampui ystäväni.” Mikael kurtisti kulmiaan. Hän oli varma että Väinö valehteli mutta mies kuulosti ja näytti täysin vakavalta puhuessaan. “Pelkään ettei tuo riitä.” Mikael vastasi painostaen Väinöä kertomaan lisää. Väinö joi lisää kaakaotaan ja jatkoi. “14 vuotta sitten kun olin 23, minä ja kolme ystäväni toimimme ITT:ssä ulkomaantiedustelu osastolla kun tietolähteemme ilmoittivat Venäjällä toimivan terroristijärjestön värväävän Suomalaisia joukkoihinsa Helsingissä. Alettiin keräämään vapaaehtois ryhmää joka värväytyisi järjestöön. Ei nimittäin ollut takuuta siitä että palaisi takaisin eivätkä halunneet pakottaa ketään sinne.” Kertomus katkesi kun tarjoilija käveli pöydän luokse Mikaelin espresson kanssa. “Kahvinne.” Tarjoilija ilmoitti laskiessaan höyryävän mukin Mikaelin eteen pöydälle. Tarjoilija soi Väinölle nopean vilkaisun kääntyessään ympäri ja kävellessään takaisin tiskin taakse. “Sinä väität työskennelleesi ITT:ssä?” Mikael joi kahviaan huvittuneena murhaajaan selityksistä. Väinö ei näyttänyt huvittuneelta vastatessaan kylmästi: “Minä työskentelin ITT:ssä.” Mikael nojautui eteenpäin ja katsoi Väinöä suoraan silmiin. “Todista se.” Väinö ei rikkonut katsekontaktia vastatessaan rauhallisesti. “Kun agentin uskotaan kuolleen ulkomailla kyseenalaisen tehtävän aikana hänet pyyhitään tietokannasta jottei hallituksen osuutta kyettäisi selvittämään. Mutta minä tiedän tehtävän nimen. Minä ja ryhmäni olimme osa operaatio Petosta jota me myöhemmin kutsuimme nimellä operaatio punasilmä. Pyydä tehtävän johtajaasi etsimään operaatio Petoksen tiedot ja minä vakuutan että nimeni ja ryhmäni löytyy siitä.” “Sen minä teen. Mutta vaikka olisitkin ollut osa ITT:tä et ole vielä antanut tarkkaa tietoa siitä miksi tapoit Olavin.” Mikael huomautti. Väinö nyökkäsi ja jatkoi kertomustaan. “Me siis järjestimme tapaamisen värvääjän kanssa ja kerroimme hänelle että halusimme liittyä järjestöön ja että kykenisimme toimittamaan heille tietoa ITT:stä. Meidät kuljetettiin heidän päämajaansa joka sijaitsi asumattomalla alueella Kuolan niemimaalla. Meille oli kerrottu etukäteen tietoja joita voisimme vuotaa saadaksemme heidän luottamuksensa.” Mikael laski mukinsa alas, hänen kahvinsa seassa kierteli vivahdus punaista mutta hän ei ehtinyt kiinnittämään siihen huomiota. Mikael tuijotti Väinöä hetken ja kysyi epäuskoisena. “Väitätkö sinä Tonin sallineen teidän vuotaa tietoja terroristeille?” Väinö hymähti huvittuneesti Mikaelin järkytykselle. “Jos Toni on sinun nykyinen johtajasi hän ei ollut johtaja silloin. Ne tiedot oli tarkoitettu vaikuttamaan tärkeiltä mutta todellisuudessa niistä ei olisi mitään hyötyä terroristeille. Ja sitä paitsi he kaikki kuolisivat

muutenkin. Tai niin me suunnittelimme.” Väinö vastasi kylmästi. “Me siis annoimme heille tietoja ja teimme erilaisia asioita saavuttaaksemme heidän luottamuksensa. Samalla me myös nuuskimme parhaamme mukaan keräten mahdollisimman paljon tietoa heistä. Yhdellä ystävästäni... Aarolla oli mukanaan pieni kirja. Hän kirjoitti siihen aina kun ehti. Kaikkea mitä hänelle tuli mieleen.” Väinö oli hetken hiljaa vaipuen ajatuksiinsa pieni hymy huulillaan. Mikael joi lisää kahviaan ja Väinö näytti havahtuvan ajatuksistaan. “Ensimmäisen viikon aikana näytti siltä että he halusivat vielä testata lojaalisuuttamme. He lähettivät minut ja Aaron viemään ohjeet yhdelle jäsenelle joka ei ollut ottanut yhteyttä järjestöön pitkään aikaan. He kertoivat meille missä mies asui ja lähettivät meidät takaisin suomeen. He tarjosivat meille mahdollisuuden paeta luotaan jos olisimme halunneet, mutta meillä oli tehtävä. Me etsimme miehen asunnon ja soitimme ovikelloa.” Väinö piti pienen tauon ja hän näytti entistä vakavammalta jatkaessaan vihasta värisevällä äänellä. “Olavi oli paljon nuoremman näköinen kun näin hänet ensimmäisen kerran siinä oven suussa mutta kyllä minä hänet silti tunnistan. Hän ampui Eetun. Olen varma siitä.” Mikael kirosi mielessään ja tunsu alkavansa hikoilemaan voimakkaasti. Tämä mies on täysin sekaisin. Mikael päätti että hänen täytyisi esittää olevansa Väinön puolella saadakseen tämän ulos jotta hän ja Juhani voisivat pidättää hänet. “Gustav Stenberg löydettiin Eetun vierestä tappoon käytetty ase kädessään.” Mikael sanoi varovasti. “Mutta niin se järjestö toimii. He lavastavat muita omista rikoksistaan luoden kaaosta.” Väinö vastasi heti. Mikael nyökkäsi hitaasti. “Hyvä on. Mutta luulin että teidän piti tuhota se järjestö.” Mikael huomautti. “Niin meidän pitikin. Me keräsimme tietoa ITT:lle ja he valmistelivat hyökkäystä. Kun olimme palanneet Suomesta meidät määrättiin auttamaan kahta tutkijaa. Meille kerrottiin näiden tutkimuksen olevan avain täydelliseen kaaokseen Skandinaviassa. Meidän piti auttaa heitä ja tehdä kaiken mitä he pyysivät meitä tekemään. Aikaa kului ja minä ja Aaron panimme merkillä näiden säilyttävän kaikkia tietojaan tutkimuksesta pienessä kansiossa. Me raportoimme tämän kaiken päämajaan ja meille ilmoitettiin että isku toteutettaisiin viikon päästä. Eräänä päivänä kaikki järjestön päämajassa työskentelevät jäsenet kerättiin rakennuksen suureen saliin jossa meille sanottiin että me pääsisimme ensimmäisinä katsomaan tutkijoiden työn tulosta. Yksi ryhmäni jäsenistä, Alekski tarjosi meille kaikille tölkkioluet juhlistaakseen meidän tekemäämme työtä järjestössä, Aaron joi oman oluensa nopeasti ja heti kun hän oli lopettanut juomisen kaksi vartijaa tarttui häneen ja veti hänet pois pöydästä kaikkien järjestön jäsenten eteen. Kului hetki ja Aaronin silmien alta alkoi vuotamaan verta, mutta hän ei näyttänyt tuntevan tuskaa. Pian hän alkoi yskimään voimakkaasti ja jokaisella yskäisyllä verta lennähti hänen suustaan. Tässä on tutkijoidemme tuotos. Järjestön johtaja julisti. Aaron yritti huutaa apua mutta hänen huutonsa muuttui kärinäksi kun hän tukehtui omaan vereensä. Alekski nousi paikaltaan ja käveli Aaron viereen. Aseistettuja vartijoita seisoj joka puolella kun Alekski puhui katsoen suoraan meihin. Te olette epäonnistuneet ja maksatte siitä hengillänne, hän sanoi. Vartijat päästivät irti Aaronista ja hänen kirjansa putosi maahan ja lennähti auki. Kun Aaron romahti maahan sen viereen hänen verensä värjäsi sen aukeaman punaiseksi.” Väinö piti tauon ja Mikael huomasi Väinön silmien kostuvan.. “Alekski petti meidät ja minä jouduin katsomaan kuinka ystäväni kuoli enkä kyennyt tekemään mitään.” Väinö joi mukinsa tyhjäksi ja jatkoi hieman tärisevällä äänellä. “Meitä uhattiin aseilla ja vietiin pihalle jossa he aikoivat kuvata videon teloituksestamme. Juuri kun he olivat aloittamassa iskuryhmä saapui paikalle. He alkoivat tulittamaan terroristeja metsästä ampuen ensiksi ne jotka uhkasivat meitä aseillaan. Pihalla oli vain osa miehistä ja heti kun saimme kuolleilta aseet lähdimme etenemään Eetun ja toisen ystäväni kanssa kohti päämajaa. Tiesimme että meidän oli saatava tutkijoiden kansio estääksemme näitä valmistamasta lisää myrkyä. Suurin osa terroristeista keskittyi

puolustamaan päämajaa hyökkäykseltä ja me pääsimme takaisin sisälle ilman erikoisempaa vastarintaa. Eetu otti Aaron kirjan tämän ruumiin viereltä ennen kuin jatkoimme matkaamme tutkijoiden huoneeseen ja löysimme heidät sieltä tyhjentämästä laatikoitaan valmistautuen pakenemaan.” Väinö piti pienen tauon. Hän katsoi Mikaelia suoraan silmiin ikään kuin tutkien hänen reaktiotaan jatkaessaan kylmällä ja tunteettomalla äänellä. “Me ammuimme heidät molemmat. Heidän verensä tahri lattian samoin kuin Aaron veri aiemmin mutta isommalta alueelta. Me sytytimme kaikki heidän kansionsa tuleen ja pakenimme.” “Te siis jätitte ITT:n iskuryhmän kuolemaan?” Mikael huomasi kuinka Väinö jännittyi kuullessaan hänen kysymyksensä. “Kun etsimme avaimia ajoneuvoihin näimme ikkunasta kuinka iskuryhmä pakotti terroristeja vetäytymään kohti sisätiloja. He näyttivät olevan voitolla kunnes yksi heistä käänsi aseensa tovereitaan vastaan ja alkoi ampumaan näitä. Me olimme vieneet järjestöltä näiden vaarallisimman aseensa, me olimme keränneet järjestöstä mahdollisimman paljon tietoa. Meidän ja Aleksin välillä oli kolmekymmentä miestä. Me olimme tehneet työmme ja meidät oli petetty. Me emme aikoneet antaa elämiämme sen takia.” Mikael nyökkäsi. Hän ei uskoisi Väinön selityksiä ellei päämajassa kyettäisi todistamaan Väinön puhuvan totta. Ei ollut mitään todisteita siitä että Olavi olisi jollain tavalla ollut Eetun kuoleman takana tai että mikään tästä olisi totta. “Miksette palannut Suomeen auttamaan ITT:tä järjestön tuhoamisessa?” Väinö istui hetken hiljaa mietteliään näköisenä ennen kuin vastasi. “Pakomme jälkeen pysyimme jonkun aikaa yhdessä kunnes lopulta hajaannuimme. Jouduimme muuttamaan useita kertoja sillä aina lopulta joku ilmestyi ovellemme aseensa kanssa ja yritti tappaa meidät. He jahtasivat meitä. Aleks petti meidät ja me näimme kuinka yksi sen ryhmän jäsenistä alkoi ampumaan muita. Me keskustelimme Olavin kanssa. Ulkoapäin normaali suomalainen joka todellisuudessa oli järjestön palkkalistoilla. Me emme palanneet Suomeen sillä emme uskoneet olevamme turvassa. Suomi oli täynnä järjestön jäseniä ja me kaikki olimme varmoja siitä että kuolisimme heti kun palaisimme sinne. Me olimme aiheuttaneet järjestölle suuria tuhoja emmekä uskoneet näiden kykenevän mihinkään suuren luokan vahinkoon.” “Näyttää siltä että olitte oikeassa siitä kuolema osasta.” Mikael vastasi. Hän on siis valehteleva murhaaja tai pelkuri murhaaja Mikael ajatteli. “Kolme vuotta sitten Eetu alkoi rauhoittumaan. Hän oli saanut olla rauhassa jonkin aikaa ja hän oli ollut yli kymmenen vuotta poissa Suomesta. Hän siis ilmoitti minulle muuttavansa Suomeen ja jäävänsä sinne asumaan. Hän oli useita vuosia rauhassa toimien poliisina kunnes lopulta ilmeisesti törmäsi Olaviin.” Mikael tuijotti Väinöä mietteliäänä. Hän ei uskonut Väinöä mutta tämä näytti olevan vakavissaan. “Luulin heidän lopettaneen mutta nyt uskon ettei se tule tapahtumaan. Minä aion kostaa heille kaikille. Eetu otti sen kirjan Aarolta ja minä tarviitsen sen kirjan heidän tuhoamiseensa.” Väinö ei näyttänyt huomioivan edessään istuvaa Mikaelia vaan puhui enemmän itselleen. Sitten hän hiljeni ja kohotti katseensa Mikaeliin. “Sinähän tutkit Eetun murhaa. Onko se sinulla tai tiedätkö missä se on?” Väinö kysyi. Hänen äänensä oli uhkaava ja katseensa hellittämätön. “Ei, minulla ei ole sitä. Kukaan ei ole maininnut mitään kirjaa tähän mennessä.” Mikael vastasi. Hän menetti kaiken rauhallisuutensa ja oli varma että Väinö huomasi sen. “Olavin on täytynyt ottaa se. Sen täytyy olla hänellä. Minun täytyy mennä ennen kuin he löytävät sen.” Väinö sanoi epämääräisesti. Hän nousi ylös ja käveli Mikaelin ohi kohti ovea. Se paskiainen yrittää pako. Mikael ajatteli. Hän joi kahvinsa loppuun, kirosi mielessään ja nousi sitten ylös vetäen samalla pistoolinsa esiin. “En voi sallia sinun lähtevän minnekään. Kädet ylös!” Ovella seisova Väinö vilkaisi taakseen ja nosti sitten kätensä hitaasti ylös. “Tämä on hyvin hämärä juttu enkä voi päästä sinua menemään. Nyt avaa se ovi ja astu ulos.” Mikael sanoi ja käveli samalla ihan Väinön taakse. Väinö teki työtä käskettyä ja he molemmat astuivat lumiselle pihalle. “On vain ajan kysymys että he tutkivat Olavin asunnon ja

löytävät sen kirjan. Minun täytyy ehtiä ensin.” Väinö sanoi. He jatkoivat kävelyä parkkipaikan reunalle kun tuulen ulinan läpi kantautui oven paukahdus ja Väinö pysähtyi paikoilleen. Mikael kirosi ja tähtäsi pistoolinsa suoraan Väinön päähän. “Jos sinä yrität jotain niin minä vannon ampuvani sinut.” Mikael uhkasi. Tuulen läpi kantautui jännittynyt ja yhtä tyly ääni kuin millainen se oli ollut kun Mikael kuuli sen ensimmäisen kerran. “Katsotaanko kumpi on nopeampi?” Mikael vilkaisi nopeasti olkansa yli ja näki kahvilan lumisilla portailla seisovan tarjoilijan pistooli kädessään. “Suosittelen että heität sen pistoolin maahan ja nostat kätesi ylös.” Tarjoilija sanoi. Mikael kirosi. Hän harkitsi tilannettaan hetken. Juhani oli varmasti nähnyt mitä tapahtui, ja oli lähellä. Jos Mikael laskisi aseensa maahan tarjoilija saattaisi ampu hänet. “Minun luotini osuu häneen ennen kuin sinun minuun.” Mikael sanoi tarjoilijalle. “Tämä on ajan tuhlausta!” Väinö huusi vihaisesti. “Minun täytyy päästä Olavin asunnolle ennen heitä!” Mikael vilkaisi taakseen ja näki tarjoilijan lähestyneen vajaan kahdeksan metrin päähän hänestä. “Jos sinä liikut vielä lähemmäksi minä ammun hänet.” Mikael uhkasi ja kääntyi sitten takaisin katsomaan Väinöä. “Minä en voi päästää sinua lähtemään sillä en tiedä vielä puhuitko totta.” Mikael sanoi Väinölle. “Viimeisen kerran, laske aseesi maah-” Tarjoilijan keskeytti talojen varjosta kantautuva tuttu ääni. “Sinä ensin.” “Juhani!” Mikael huudahti huojentuneena ja kääntyi pois Väinöstä etsien Juhania katseellaan. Väinö käytti tilanteen välittömästi hyödykseen ja ennenkuin Mikael ehti kääntymään takaisin häntä kohti Väinö oli jo kierähtänyt ympäri ja oli vetämässä pistooliaan esiin. Mikael kääntyi takaisin Väinöä kohti ja kohotti aseensa Väinön tehdessä samoin. He seisoivat parin metrin päässä toisistaan aseensa tähdättyinä toisiaan päin. “Mitä tehdään Mikael?” Juhani kysyi jännittyneellä äänellä. Mikael alkoi kuumeisesti miettimään eri vaihtoehtoja. Mitä todennäköisimmin tulitaistelu johtaisi kaikkien neljän kuolemaan ja sitä Mikael halusi kaikkein vähiten. Väinön katse ei harhaillut kun hän katsoi Mikaelia pistoolinsa piipun takaa. “Minä sanoin etten tapa Suomalaisia elleivät nämä ole Suomea vastaan...” Väinön katseessa oli surua ja äänessä hieman epätoivoa kun hän jatkoi. “Mutta minun täytyy päästä siihen taloon.” Mikael mietti hetken kunnes keksi mitä hänen oli tehtävä. “Sinä et pääsisi sinne vaikka tahtoisit. Sen jälkeen kun murhasit Olavin hänen talonsa on todennäköisesti suljettu ja poliisien vartioima. Minulla ja Juhaniilla on valtuudet mennä sellaisiin paikkoihin. Jos sinun tarinasi on totta niin anna minun soittaa päämajaan ja kysyä heiltä siitä operaatiosta. Jos käy ilmi että olet meidän puolellamme niin me autamme sinua saamaan sen kirjan.” Mikael ei uskaltanut hievahtaakaan odottaessaan Väinön vastausta. Väinö harkitsi hetken ja vastasi sitten. “Hyvä on.” Väinö laski hitaasti aseensa ja Mikael teki samoin. Mikael vilkaisi taakseen ja näki vastakkain seisovan Juhaniin ja tarjoilijan tehneen samoin. Mikael huokaisi helpotuksesta ja sanoi sitten Väinölle ja Juhanille. “Menkää odottamaan autolle, minä soitan sen puhelun.” Mikael ja Juhani kävelivät auton viereen tarjoilijan jäädessä paikoilleen. Mikael veti puhelimensa esiin ja etsi oikean numeron. Hän nosti puhelimen korvalleen ja käveli hetken ympäriinsä kunnes puheluun vastattiin. “Mitä asiaa?” Asiallinen naisääni kysyi. “Yhdistäkää minut Henrille.” Puhelin piippasi taas hetken kunnes siihen vastattiin jälleen. “Henri täällä. Mitä asiaa?” “Suoritimme tehtävän. Murhaaja on kanssamme ja poliisit voi nyt kutsua pois. Voitko katsoa löytyykö tehtävä luettelosta operaatio Petos nimistä tehtävää. Se on tärkeää.” “Hyvä on. Odota hetki.” Mikael kuuli vaimeaa tietokoneen näpytystä, ennen kuin Henri puhui taas. “Sellaista tehtävää ei löydy minun tehtävä luottelostani. Voin kysyä vielä Tonilta sillä voi olla rajoituksia siinä mitkä tehtävät minä näen. Kuljettakaa se murhaaja tänne kuulusteltavaksi mahdollisimman nopeasti. Hyvää työtä.” “Hyvä on, kiitos.” Mikael vastasi ja sulki sitten puhelimen. Hän seiso pari sekuntia hiljaa miettien mitä hänen pitäisi tehdä. Mikael vilkaisi nopeasti yhä paikoillaan seisovaa tarjoilijaa ja pani merkille että tällä yhä oli pistooli kädessään. Sitten hän lähti

kävelemään kohti autoa pakottaen kasvoilleen hymyn ja sanoi kuuluvasti. "Sinä puhuit totta. Lähdetään hakemaan se kirja." Juhani tuijotti häntä ja Väinöä typertyneenä ja Väinö hymyili hieman. "Minä en valehtele." Väinö sanoi iloisen kuuloisena. Mikael käveli autolle ja istui Väinön kanssa takapenkille Juhani istuessa ajajan paikalle. Ennen kuin Väinö sulki oven, hän vielä huusi tarjoilijalle. "Käy herättämässä se vanha nainen ja lähde, ei ole turvallista pysyä yhdessä paikassa kauaa. Jätä autoni, haen sen myöhemmin." Tarjoilija nyökkäsi ja työnsi pistoolinsa pois kävellessään takaisin sisälle kahvilaan. "Sinä saat kyllä selittää tämän." Juhani sanoi ajaessaan pois parkkipaikalta ja suunnaten kohti hotellia. "Ei siinä ole paljoa selitettävää." Mikael sanoi samalla kun veti pistoolinsa esiin ja osoitti sen suoraan Väinön päähän. "Ei ole ollut olemassakaan operaatio Petosta. Sinä olet murhaaja ja valehtelija. Juhani pysäytä auto." Väinö istui järkyttyneenä paikoillaan. "Tämä ei ole mahdollista. He valehtelivat!" Väinö huusi. Juhani ajoi tien reunaan ja nousi autosta. "Hae takakontista käsiraudat Juhani. Sinä et ole pakenemassa enää minnekään." Mikael sanoi hymyillen Väinön raivokkaalle ilmeelle. Juhani haki käsiraudat ja he lukitsivat Väinön istuimeen kiinni niin ettei hän kyennyt tekemään mitään. Mikael istui Juhani viereen etupenkille niin että Väinö oli hänen takanaan. "Minä sanoin että se oli huono idea." Juhani huomautti hieman hymyillen. "Onneksi sinä olit paikalla varmistamassa että pääsisin kuuleman kun sanot tuon." Mikael vastasi kun he lähtivät ajamaan kohti lauttarantaa. Mikael tunsu itsensä tyytyväiseksi kun Väinö oli saatu kiinni ja huojentuneeksi selvittyään sitä ilman luoteja ruumiissaan. Aikaa kului noin 10 minuuttia kun Mikael istui autossa tyytyväisenä ja ajatuksiinsa vaipuneena. He ajoivat jyrkän lumisia puita täynnä olevan rinteän huipulla kun Juhani osoitti eteenpäin. "Poliiseja." Tiellä jonkun matkan päässä heistä oli poliisiauto ja sen edessä seisoivat neljä poliisia. "Kummallista. Kerroin Henrille että hän voi kutsua poliisit pois." Mikael katsoi tarkemmin eteensä ja huomasi poliisien käsissä olevat konepistoolit kun nämä juoksivat autonsa taakse. Juhani alkoi hidastamaan heidän lähestyessään poliisiautoa. "Ovatko nuo varmasti po-" Mikael ei ehtinyt lopettaa kysymystään ennen kuin poliisit avasivat tulen. Tuulilasi särkyi ja Mikael tunsu kuinka auto suistui pois tieltä hänen ja Juhani molempien kumartuessa suojaan tulitukselta. Auto alkoi vierimään rymisten alas rinnettä ja hetkeksi kaikki pimeni.